

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ประเทศอินเดีย
๒๓ - ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕
[ตอนที่ ๓]

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ ประเทศอินเดีย ๒๓ - ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ [ตอนที่ ๓]

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น



สองตอนที่แล้ว ข้าพเจ้าได้นำเสนอภาพและความการสนทนาธรรม ณ พุทธคยา คือ [ตอนที่ ๑] แทบพระบาท พระศาสดา และ [ตอนที่ ๒] หลากศรัทธา ใน ตถาคต ขอเชิญทุกท่านได้อ่านและพิจารณาความใน [ตอนที่ ๓] ได้ ณ บัดนี้ครับ



[ตอนที่ ๓] งามหมดจด พระรัตนบุษยภาชนะ



ในตอนนี้เป็น การนำเสนองานภาพ การถวายพระรัตนบุษยภาชนะโอศิกมหาราช ปรีวรต ที่มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ร่วมกับผู้มีจิตศรัทธาทุกท่าน ได้รับ โอกาสอันประเสริฐยิ่งจากสมาคมมหาโพธิ์ แห่งประเทศไทย เพื่อจัดสร้างที่ครอบที่ ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งจะนำไปครอบที่ ประดิษฐานเดิม ที่สร้างมาแต่ครั้งสมัยพระเจ้าอโศกมหาราช เมื่อราวสองพันกว่าปีที่แล้ว ปัจจุบันถูกเก็บรักษาไว้ที่ พระวิหารมูลคันธกุฎี เมืองสาธนาถ พาราณสี ประเทศไทย ดังท่านอาจารย์ได้กล่าวปรารภไว้ตอนหนึ่ง ณ พุทธคยา ประเทศไทย เมื่อค่ำของวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๕ ว่า

"...ทุกคนก็คงได้ทราบ ที่มูลนิธิฯ ได้ตระเตรียมที่จะสร้างที่ประดิษฐาน พระบรมสารีริกธาตุ ที่สารนาถ ซึ่งก็เป็นเรื่องที่เป็นโอกาสพิเศษจริงๆ เพราะว่า ใครจะคิดว่าเรามีโอกาสที่จะได้สร้างที่ประดิษฐาน ในเมืองที่ไม่ใช่เมืองของเรา แล้วก็เมืองที่ชาวพุทธทั่วโลกให้ความสำคัญ แต่เราก็ได้มีโอกาสสร้าง...พวกเราร่วมมือกันอย่างเต็มที่ ไม่ว่าเราต้องการอะไร ทั้งเงิน ทั้งเครื่องประดับทั้งหมด ทุกคนก็จะได้เห็น สิ่งซึ่งคงจะหาใครทำ ในความรู้สึกของดิฉันเอง ก็รู้สึกว่ายาก...ที่จะทำได้แบบนี้ ถ้าเป็นสมัยก่อนคงบอกว่า "บุญตา" ที่ได้เห็น แต่ที่ได้เห็นลึกกว่านั้น ก็คือว่า ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว และการมีศรัทธา ในการที่จะทำทุกอย่างเพื่อพระศาสนา..."



เป็นเวลาถึงหนึ่งปีเต็ม ที่ทุกท่านได้ร่วมมือกัน สละทั้งทรัพย์สินเงินทอง เครื่องประดับ เพชรนิลจินดาต่างๆ หลายท่านถอดแหวนเพชรพลอยต่างๆ จากมือ บางท่านถอดกำไลเพชร พลอย และทอง ที่สวมใส่อยู่ บางท่านถอดทั้งแหวน และตุ้มหูเพชร ที่เป็นมรดกตกทอดมาแต่บรรพบุรุษที่ใส่อยู่เป็นประจำ บางท่านก็ถอดนาฬิการาคาแพง ทุกสิ่งเคยเป็นของรัก ของหวง ของทุกคน ทั้งสิ้น แต่ได้สละออก ด้วยกุศลจิต ถวายเป็นพุทธบูชา แต่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทรงมีพระมหากรุณาคุณอันประเสริฐยิ่งพระองค์นั้น ซึ่งข้าพเจ้าขอกราบอนุโมทนาทุกท่าน มา ณ ที่นี้ด้วยครับ

ใครเลยจะเข้าใจได้ว่า สำหรับผู้ที่มีความเข้าใจในพระธรรมที่ทรงแสดงแล้ว ทรัพย์แลรัตนะใดในโลก หรือจะเทียบเท่า พระพุทธรัตนะ อันประเสริฐยิ่ง มีค่ายิ่งกว่า ทรัพย์หรือสิ่งใดๆ ในสากลจักรวาล บัดนี้การทั้งหลายได้สำเร็จลุล่วงแล้วด้วยดี และได้มี

การนำไปถวายไว้เป็นพุทธบูชา ณ พระวิหารมูลคันธกุฏี เมืองสาธนาถ พาราณสี ประเทศอินเดีย เมื่อตอนเช้าของวันจันทร์ที่ ๒๖ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๕ โดย ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ และคณะ



เป็น ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่จะตราตรึงอยู่ในใจของทุกท่าน ตราบเท่าที่ลมหายใจยังมี ในชาตินี้ ที่ได้มีโอกาสครั้งหนึ่งในสังสารวัฏฏ์ ถวายสิ่งทั้งดงาม วิจิตร ตระการตา และที่สำคัญที่สุด เป็นการร่วมใจของคณะบุคคล ผู้มีความเข้าใจในพระธรรมคำสอน ของ พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วย พระปัญญาคุณ พระบริสุทธิคุณ และ พระมหากรุณาธิคุณ ในยุคสมัยอันไกล แห่งกาลอันตรธานของพระศาสนา ซึ่งจะเป็น ความวิจิตร สวยงาม สมพระมหากรุณาธิคุณที่มีต่อสรรพสัตว์ทั้งมวล และจะเป็นที่ ปราบกฏสืบไป ตราบจนถึงกาลสมัยแห่งความสิ้นไปของพระศาสนา



ข้าพเจ้าจะขอนำเสนอภาพแห่งความปีติยินดี อันเป็นภาพ ณ กาลครั้งหนึ่ง ในสังสารวัฏฏ์ที่ได้ผ่านไปแล้วนั้น ประกอบกับ ความธรรมะ ที่ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ได้สนทนาไว้ ณ โรงแรมอิมพีเรียล พุทธคยา เมื่อปลายของ วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๕ เป็นตอนที่มีท่านผู้ใหม่ ได้สนทนากับท่านอาจารย์ ซึ่งมีความไพเราะเหลือประมาณ ข้าพเจ้าจะขอลัดเพียงบางส่วน มาฝากทุกๆ ท่านเพื่อพิจารณา ไปพร้อมๆ กัน ดังนี้

คุณมาสสุภา

ขออนุญาตถามท่านอาจารย์ค่ะ เพิ่งเคยฟังของท่านอาจารย์ แล้วก็มีความสงสัยใกล้เคียงกันกับพี่สาว ว่าสำหรับผู้ใหม่อย่างเรา ที่ไม่ค่อยมีความรู้ จะเริ่มอย่างไรดีคะ? จะเริ่มศึกษาอย่างไรดีคะ?

ท่านอาจารย์

ถ้าไม่ฟัง คงคิดเองไม่ได้ใช่ไหม? แล้วก็ จะฟังใครดี? ไม่ใช่ใครเลยทั้งสิ้น นอกจากพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า

ถ้าบอกว่า ขอถึงพระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง (พุทฺธัง สรณัง คัจฉามิ) คำนี้ ต้องจริงใจ ต้องตรง ขอถึง...เป็นที่พึ่ง...ต้องเป็นบุคคลที่ประเสริฐ ที่สามารถที่จะให้ความรู้ ความเข้าใจแก่เราได้ ถ้าฟังคนอื่น ที่ไม่ใช่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่สามารถที่จะทำให้ ปัญญา ของเราเกิดขึ้น เพียงแต่ว่า เชื่อตาม...เชื่อตามที่ "เขาบอก"...





...แต่ว่า "ทุกคำ" ที่เป็นวาจาจริง เป็นวาจาสะจจะ เวลาที่ได้ฟังแล้ว ก็สามารถที่จะเข้าใจว่า สิ่งที่กำลังได้ยิน ได้ฟัง มีจริง ๆ หรือเปล่า? ไม่ใช่ว่า เพียงฟังแล้วก็เชื่อ แต่กำลังพูด ถึงสิ่งที่มีจริง "เดี๋ยวนี้" ด้วย แล้วก็ จากการที่ไม่เคยรู้ ไม่เคยเข้าใจมาก่อนเลย ก็เป็นการที่จะค่อยๆ เข้าใจขึ้น ว่าเป็นความจริงหรือไม่?

เมื่อเข้าใจว่าเป็นความจริง ถูกต้อง นั่นคือ "ปัญญา" ในภาษาบาลี แต่ก็ยังเป็นสภาพธรรมะ ที่จะเกิดขึ้นเองไม่ได้เลย ต้องอาศัยการฟัง เพราะว่า ที่ได้ทรงตรัสรู้ ทรงตรัสรู้ความจริง ของสิ่งที่คนอื่น รู้ไม่ได้ จนกว่าจะได้ฟังพระธรรม จึงสามารถที่จะค่อยๆ เข้าใจขึ้น เพราะฉะนั้น จะรู้ว่า คำใด เป็นคำที่พระผู้มีพระภาคฯ ตรัสไว้แล้ว ก็จะต้องอาศัย "การฟัง" เท่านั้น "เข้าใจ" เมื่อไหร่ นั่นคือ "ปัญญา" เริ่มที่ไหนก็ได้ เมื่อไหร่ก็ได้ เพราะว่า ความจริง มีอยู่ทุกขณะ...





...เพราะฉะนั้น ถ้ากำลังพูดให้เข้าใจ สิ่งที่มีจริงๆ ถูกต้อง
นั่นก็คือ ได้เข้าใจพระธรรม แล้วก็ ได้เข้าถึง พระอรหันต
สัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นที่ฟัง แล้วก็ ต้องฟังไปตลอดด้วย
ไม่ใช่ว่าฟัง ครึ่งๆ กลางๆ ฟังนิดเดียว แล้วก็หันไปฟัง
อย่างอื่น อย่างนั้นก็ ไม่ใช่ผู้ที่ถึง พุทธัง สรณัง คัจฉามิ มี
พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นที่ฟัง เคยฟัง ไหม?

คุณมาสสุภา

หมายถึงว่า เคยฟังพระพุทธรูปเจ้า?

ท่านอาจารย์

ที่ขอถึงพระผู้มีพระภาคฯ เป็นที่ฟัง เคยไหม?

คุณมาสสุภา

พุทธัง สรณัง คัจฉามิ

ท่านอาจารย์

เคย แบบไหน? ขอฟังอย่างไร?

คุณมาสสุภา

สำหรับหนูเอง ก็เคยฟังพระธรรมมาบ้าง ก็พอเรารู้สึกว่า
เราเอามาใช้ อย่างเวลาเราฟังพุทธประวัติ.....

ท่านอาจารย์

คะ อย่างนี้ไม่เข้าใจ เพราะเหตุว่า ฟังแล้วเอามาใช้ ไม่
เข้าใจเลยว่า ธรรมะ คือ อะไร? มีหรือเปล่า? ใช้ได้หรือ
เปล่า? เพราะฉะนั้น ก็ยังไม่ใช่ว่าความเข้าใจในคำสอน

คุณมาสสุภา

แล้วอย่างนี้ ถ้าหนูจะเริ่มฟัง จะเริ่มฟังจากเรื่องไหนดี?
เพื่อที่จะให้ เจริญปัญญามากขึ้น

ท่านอาจารย์

คุณมาสสุภา

ท่านอาจารย์

"ปัญญา" คือ อะไร?

ไม่ทราบค่ะ (หัวเราะ)

คือ คำว่า ไม่ทราบ ไม่รู้ คือ ไม่ได้ฟังให้เข้าใจ แต่ว่า พระธรรมที่ทรงแสดง ให้เข้าใจ "ทุกคำ" เข้าใจอย่างละเอียด และอย่างถูกต้องด้วย อย่าง "ฟัง" นี่ ไม่ใช่ฟัง ให้เราหายเจ็บไข้ได้ป่วย ฟังให้เราได้ลาภ ได้ยศ วรรเสริญ

แต่ "ฟัง" จากการที่ไม่เคยมีความรู้ ความเข้าใจ ในสิ่งที่มีจริงๆ เลย เป็นความรู้ ความเข้าใจ ในสิ่งที่มีจริง ตั้งแต่เกิดจนตาย ไม่มีอะไร ที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ได้ทรงตรัสไว้ดีแล้ว เลย "ทุกคำ" เป็น "คำจริง" ที่ตรัสไว้ดีแล้ว ทุกกาลสมัย สามารถที่จะเข้าใจได้







...เพราะฉะนั้น "ฟัง" ที่นี้ "ฟัง" พระปัญญาคุณ ฟังพระ
 บริสุทธิคุณ ฟังพระมหากรุณาคุณ "ฟัง" พระปัญญาคุณ
 แน่นนอนที่สุด ที่ทุกคนรู้ว่า ไม่มีใครสามารถที่จะรู้ เท่า
 เทียมพระองค์ได้เลย แม้ท่านพระสารีบุตร ซึ่งเป็นพระ
 อัครสาวก "ฟัง" พระบริสุทธิคุณ เพราะเหตุว่า ไม่ได้ทรง
 หวังสิ่งใด จากใครทั้งสิ้น แม้ว่า จะทรงบำเพ็ญเพียร เป็น
 พระมหาโพธิสัตว์ นานกว่าพระปัจเจกโพธิสัตว์ นานกว่า
 สาวกโพธิสัตว์ เพื่อที่จะได้ช่วยคนอื่น ให้สามารถเข้าใจ
 ถูก ในสิ่งที่มีจริง ๆ โดยไม่ได้หวังอะไรเลย นี่คือ พระ
 บริสุทธิคุณ คนนั้น จะอยู่แสนไกลสักเท่าไรก็ตาม แต่ว่า
 ถ้าเขาสามารถที่จะเข้าใจธรรมะได้ พระมหากรุณาคุณ ก็
 เสด็จไป เพื่อที่จะให้เขา ได้ยิน ได้ฟัง...



...เพราะฉะนั้นแล้ว ตลอดชาตินี้ เขาก็ไม่สามารถที่จะมี
 ความเห็นถูก ความเข้าใจถูกเลย ลองคิดถึง จากความไม่
 รู้มาก่อน นานมาก...แล้วก็...เพิ่งได้ยิน...ได้ฟัง...เพิ่งรู้บ้าง
 ...ห่างกันไหม?...ไกลกันไหม?...กับการที่...ไม่เคยรู้เลย...

...เพราะฉะนั้น พระมหากรุณาของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า จะยิ่งใหญ่สักแค่ไหน? ยิ่งกว่าใครทั้งหมด โดยความบริสุทธิ์ ที่ทรงเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพื่อเกื้อกูลคนที่ทรงรู้ว่า คนนี้ เมื่อได้ฟังธรรมะแล้ว เขาจะเจริญขึ้นในทางธรรม ถึงระดับไหน ถึงระดับ ดับกิเลสได้ ถึงความเป็นพระอริยบุคคล ตั้งแต่พระโสดาบันเป็นต้นไป เพราะฉะนั้น ก็จะมีพระบริสุทธิคุณ จาก "ทุกคำ" ในพระไตรปิฎก ที่ทรงแสดง ตรัสไว้ดีแล้ว ฟังพระมหากรุณาคุณด้วย เพราะเหตุว่า ๔๕ พรรษา เพื่อ "คนอื่น" ทั้งหมด...





...ไม่มีใคร ที่จะมีพระมหากรุณา ที่ตั้งแต่เช้า บางที เมื่อ
ตื่นบรรทมแล้ว ก็พิจารณาว่า ใครอยู่ในข่ายพระญาณ ที่
เขาสามารถที่จะฟังพระธรรมได้ แล้วก็ไม่ว่าจะเข้าสาย
บ่ายค่ำ ไม่คำนึงถึงเลย มีการแสดงธรรมะ หลังจากที
บิณฑบาตรแล้ว หรือแม้ก่อนนั้น เป็นเวลาที่ยังเช้ามาก ก็
เสด็จไปโปรด นี่คะ แถวนี่ทั้งนั้น ไม่ว่าจะทีคยา สาวตถิ
โกสัมพี ที่ไหนก็ตาม ก่อนที่จะถึงเวลาบิณฑบาตร ก็เสด็จ
ไปสนทนาธรรมด้วย กับคนที่สะสมมา ที่จะเข้าใจได้...

...หรือว่า เมื่อหลังจากภัตกิจ เสร็จพระกระยาหารแล้ว
หลังจากนั้นไม่นาน ก็มีการแสดงธรรม แล้วแต่ใครจะไป
เฝ้า แล้วก็ตอนเย็น ชาวเมืองก็ถือเครื่องสักการะ ดอกไม้
ธูปเทียน เพื่อที่จะไปเฝ้า ฟังพระธรรม ตอนค่ำก็ยังมิ แล้ว
แต่ว่าจะเป็นเวลาใด แม้แต่เทพ พรหม ก็ได้มาเฝ้า เพราะ
ฉะนั้น วันหนึ่งๆ ใครจะมีความกรุณาต่อสัตว์โลก เทา
เทียมกับพระองค์ เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้เลย...





...เพราะฉะนั้น การถึง พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็น
ที่พึง เพราะ รู้พระคุณ แล้วก็มีพระธรรม เป็นที่พึง เมื่อได้
ศึกษา ได้เข้าใจแล้ว จึงจะ "รู้จัก" พระอรหันตสัมมาสัม
พุทธเจ้า แต่ว่า พระธรรม ลึกซึ้งมาก เพราะฉะนั้น จาก

ความไม่รู้ และพระธรรมก็ลึกซึ้ง ก็ไม่ประมาทในการที่จะศึกษา ด้วยความเคารพ คือ ต้องเป็นผู้ที่ตรง ที่จะเข้าใจให้ถูกต้อง จนกระทั่ง สามารถที่จะมีธรรมะ ที่จะนำไปสู่การ รู้แจ้งอริยสัจธรรม ก็มีพระธรรม เป็นที่พึ่ง เพื่อที่จะถึงการรู้ธรรมะ จริงๆ ตรงตามที่ได้ยิน ได้ฟัง แล้วก็สามารถที่จะ ดับกิเลส ถึงความเป็นพระสงฆ์ มีอริยสาวกเป็นที่พึ่ง...



...มิฉะนั้นแล้ว เราเกิดมาทำไม? รู้พระคุณทำไม? ฟังพระธรรมทำไม? ถ้าไม่ใช่เพื่อ การที่จะถึง การดับกิเลส ถึงความเป็นพระอรหันตสาวก ซึ่งบุคคลที่ถึงแล้วในอดีต มีมาก แต่คนที่ ๒๕๐๐ กว่าปีก่อน อยู่ที่ไหน? ได้ฟัง มากน้อยแค่ไหน? เราไม่สามารถที่จะพบบุคคลนั้นได้ เพราะเราไม่รู้จัก ทุกคนก็ไปสู่อสุคติภูมิ ไปสวรรค์ชั้นต่างๆ มากมายท่านอนาถปิณฑิกะ ก็อยู่ที่สวรรค์ชั้นดุสิต...





นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ









"...ซึ่งการบูชานี้ พระผู้มีพระภาค ทรงแสดงไว้ว่า จิต เป็นเครื่องบูชา จิต ซึ่งรวมถึงเจตสิกด้วย แต่ถ้าเป็นอกุศลจิต ไม่ใช่การบูชา ต้องเป็นจิตที่ผ่องใส เป็นกุศลจิต ที่ประกอบด้วยเจตสิกฝ่ายดี ที่จะปรุ้งแต่ง ในขณะนี้ มีขณะจิตที่บูชาบ้างไหม? ที่เป็นการบูชา ที่แสดงว่าจิตเป็นที่บูชา หรือเครื่องบูชา เพราะว่าจะขณะนั้น จิตผ่องใสเป็นกุศล ด้วยมีโสภณเจตสิกต่างๆ มีสติ สัทธา หิริ โอตตปปะ มีปัญญาด้วยก็ได้ ปรุ้งแต่งให้จิต ขณะนั้น มีความอ่อนน้อม ระลึกถึงคุณของพระรัตนตรัย ด้วยความที่เป็นผู้เข้าใจพระธรรม..."

(อ.อรรณพ หอมจันทร์)









...ขอนอบน้อมแด่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น ด้วยเศียรเกล้าฯ...

๒. ฐานสูตร

ว่าด้วยลักษณะผู้มีศรัทธา ๓ ประการ

[๔๔๑] ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ผู้มีศรัทธาเลื่อมใส ฟังรู้ได้ด้วยสถาน ๓ สถาน ๓ คืออะไร คือ เป็นผู้ใคร่ในการเห็นผู้มีศีลทั้งหลาย ๑ เป็นผู้ใคร่เพื่อจะฟังธรรม ๑ มีใจปราศจากมลทิน คือความตระหนี่อยู่ครองเรือน มีการบริจาคอันปล่อยแล้ว มีมืออันล้างไว้ (คอยจะหยิบของให้ทาน) ยินดีในการสละ ควรแก่การขอ พอใจในการให้และการแบ่งปัน ๑ ผู้มีศรัทธาเลื่อมใส ฟังรู้ได้ด้วยสถาน ๓ นี้แล ผู้ใดใคร่ในการเห็นผู้มีศีล ปราศจากมลทินจะฟังพระสัทธรรม กำจัดมลทิน คือความตระหนี่เสียได้ ผู้นั้นชื่อว่า ผู้มีศรัทธา. จบฐานสูตรที่ ๒

พระสุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย ติกนิบาต เล่ม ๑ ภาค ๓ หน้าที ๑๙๒



...เพราะฉะนั้น สำหรับในยุคนี้ สมัยนี้ ถ้าไม่มีการสะสม
ความเข้าใจ หรือศรัทธา มาบ้าง เราก็คงจะไม่ฟังต่อไป
เพราะว่า (พระธรรม) เป็นสิ่งที่ลึกซึ้งมาก จะเริ่มเมื่อไหร่?
ที่ไหน? ก็คือว่า ได้ฟังคำไหน พุคถึงความจริง ที่กำลังมีใน
ขณะนั้น ก็เป็นผู้ที่รู้ว่า เราไม่เคยรู้ความจริงนั้นเลย แล้วก็
เมื่อได้ยิน ได้ฟัง จึงเริ่มเข้าใจบ้าง จนกว่าจะรู้จริงๆ ไม่
ต้องไปคอยพຼ່ງนี้ ไม่ต้องไปคอยเฝ้านี้ เดี๋ยวนี้เอง!!!!...



ภายหลังพิธีถวายพระรัตนปุษยภาสน์ฯ เสร็จแล้ว ท่านอาจารย์และคณะได้
ร่วมกันถวายเพล และย่ำมบวรจุสังฆของอันควร แต่พระภิกษุ





๒. ทูตยานสูตร

(ว่าด้วยการให้ทานด้วยศรัทธา เป็นต้น)

[๑๒๒] ธรรม ๓ ประการนี้ คือ การให้ทานด้วยศรัทธา ๑ การให้ทานด้วย
 หิริ ๑ การให้ทานอันหาโทษมิได้ ๑ เป็นธรรมที่สัพบุรุษดำเนินมาแล้ว บัณฑิต
 ทั้งหลายกล่าวธรรม ๓ ประการนี้ ว่า เป็นทางไปสู่สวรรค์ ชนทั้งหลายย่อมไปสู่สวรรค์
 ได้ ด้วยธรรม ๓ ประการนี้แล จบ ทานสูตรที่ ๒

พระสุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย อัฏฐกนิบาต เล่ม ๔ หน้าที่ ๔๗๔







ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

ปฐมเทศนา

[๑๓] ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้ารับสั่งกะพระปัญจวัคคีย์ว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ที่สุด ๒ อย่างนี้ อันบรรพชิตไม่ควรเสพ คือ การประกอบตนให้พัวพันด้วยกามสุขในกามทั้งหลาย เป็นธรรมอันเลว เป็นของชาวบ้าน เป็นของปุถุชน ไม่ใช่ของพระอริยะ ไม่ประกอบด้วยประโยชน์ ๑. การประกอบความเหน็ดเหนื่อยแก่ตน เป็นความลำบาก ไม่ใช่ของพระอริยะ ไม่ประกอบด้วยประโยชน์ ๑.

พระวินัยปิฎก มหาวรรค เล่ม ๔ ภาค ๑ หน้าที่ ๔๔



ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ปฏิปทาสายกลาง ไม่เข้าไปใกล้ที่สุดสองอย่างนั้น นั่น
 ตถาคตได้ตรัสรู้แล้ว ด้วยปัญญาอันยิ่ง ทำดวงตาให้เกิด ทำญาณให้เกิด ย่อมเป็นไป
 เพื่อความสงบ เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อความตรัสรู้ เพื่อนิพพาน. ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็
 ปฏิปทาสายกลาง ที่ตถาคตได้ตรัสรู้แล้ว ด้วยปัญญาอันยิ่ง ทำดวงตาให้เกิด ทำญาณ
 ให้เกิด ย่อมเป็นไปเพื่อความสงบ เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อความตรัสรู้ เพื่อนิพพานนั้น เป็น
 ไฉน ?

ปฏิปทาสายกลางนั้นได้แก่ อริยมรรคมีองค์ ๘ นี่แหละ คือปัญญาอันเห็นชอบ ๑ ความดำริชอบ ๑ เจรจาชอบ ๑ การงานชอบ ๑ เลี้ยงชีวิตชอบ ๑ พยายามชอบ ๑ ระลึกชอบ ๑ ตั้งจิตชอบ ๑. ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย นี่แหละคือปฏิปทาสายกลางนั้นที่ ตถาคตได้ตรัสรู้แล้วด้วยปัญญาอันยิ่ง ทำดวงตาให้เกิด ทำญาณให้เกิด ย่อมเป็นไป เพื่อความสงบ เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อความตรัสรู้ เพื่อนิพพาน.





ท่านอาจารย์เดินแจกทานไปตลอดเส้นทางที่ทุกท่านจะนำโคมประทีปที่นำมา
หลังการเวียนประทักษิณเสร็จแล้วนี้ ไปถวายไว้ ณ พระวิหารมูลคันธกุฏี เมืองสารนาถ
เพื่อประโยชน์แก่ชนเหล่าอื่นต่อไป





การได้ติดตามท่านอาจารย์ไปในหลายที่ ทำให้ข้าพเจ้าได้เห็น และมีความปีติ
 ชาบซึ่ง ในความอ่อนน้อมอย่างยิ่ง ต่อพระรัตนตรัยของท่าน หลังการเดินเวียน
 ประทักษิณโดยสามรอบ ณ ธัมเมกขสถูป แล้ว เมื่อเดินทางต่อมาถึงพระวิหารมูลคันธ
 กุฎี อันเป็นที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ซึ่ง
 ปัจจุบัน สถิตอยู่ภายในพระรัตนบุษยภาชน์ อโศกมหาราชปวิวรรต ที่นำมาถวายไว้ เมื่อ
 ท่านอาจารย์เดินทางมาถึง ก็เดินเวียนประทักษิณรอบพระวิหารโดยทันที ประหนึ่งว่า
 ท่านได้มาเข้าเฝ้าพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้ทรงเสมือนยังประทับ
 อยู่ภายในพระมูลคันธกุฎีแห่งนี้ อันยังความปลาบปลื้มแก่ข้าพเจ้า ขณะเดินตามท่าน
 ด้วยความรู้สึกปีติ ล้นพ้นประมาณ





ขอนอบน้อมแด่พระรัตนตรัย

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ผ่านมา และผ่านไป ในทุกๆ ขณะนี้ ให้ได้เห็นว่า เป็นบุญอัน
 ทุกคนได้กระทำไว้แต่ปางก่อนโดยแท้ ที่นอกจากจะได้เกิดมาเป็นมนุษย์ในชาตินี้ ใน
 ประเทศขอบขัณฑสีมาอันควรนี้ และในกาลที่พระศาสนาคือคำสอนยังดำรงอยู่ ประการ
 สำคัญที่สุด คือ การได้พบกับกัลยาณมิตร ผู้เมตตาถึงในกาลละอันแสนยาก ท่านผู้มี
 นามบุญญิตีในชาตินี้ว่า ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ผู้ซึ่งถ่ายทอดพระธรรม อัน
 พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสไว้ดีแล้วนั้น ด้วยความซื่อตรงยิ่ง ด้วยความเพียรยาวนาน
 โดยไม่หวังสิ่งตอบแทนใดๆ ทั้งยังเป็นผู้ดำเนินการประกอบกรเจริญกุศลทุกประการ เช่น
 ในครั้งสำคัญครั้งนี้ และย้าเตือนให้ทุกคนเป็นคนดี และศึกษาพระธรรม อันจะเป็น
 บารมีที่ถึงพร้อมแก่ทุกคน ในวันหนึ่ง แม้แสนไกล



กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านครับ

